

EXPUNERE DE MOTIVE

Cu toate că Convenția nr. 29/1930 a Organizației Internaționale a Muncii – O.I.M. a interzis munca forțată, constituirea prin Decretul nr.2 din 14 ianuarie 1950 a unui corp de muncă din tinerii prisos de contingent și a Direcției Generale a Serviciului Muncii din subordinea Ministerului Construcțiilor – potrivit persoanelor care au efectuat stagiul militar în cadrul acestora – a avut un caracter discriminatoriu și înjositor. Condițiile de muncă, hrană, cazare etc. au afectat sănătatea multora pentru tot restul vieții. Munca prestată în cadrul serviciului muncii nu a fost retribuită, cu toate că a fost prestată în locuri care potrivit actualelor reglementări legale se încadrează în grupe de muncă I și II în vederea pensionării (șantiere, mine, unități din siderurgie, exploatarea forestieră etc.) și a creat un volum substanțial de bunuri pentru societate. Activitatea din cadrul serviciului muncii – potrivit definiției O.I.M. poate fi încadrată în categoria de “muncă forțată”: “orice muncă sau serviciu impus unui individ sub amenințarea unei pedepse oarecare și pentru a căror efectuare nu s-a oferit de bună voie”. În consecință, după aderarea României la O.N.U. în 1955 și în urma pregătirii condițiilor pentru demararea politicii de deschidere a statului român, Direcția Generală a Serviciului Muncii a fost desființată prin H.C.M. nr. 2/1961.

Persoanele care au efectuat stagiul militar în cadrul serviciului muncii cu greu pot fi asimilate altor categorii de militari în termen. În timp ce cei din urmă, după instruirea militară generală, au trecut la un regim de instrucție militară de specialitate, beneficiind de toate măsurile de protecție și medicina muncii, cei din cadrul serviciului muncii au fost obligați să lucreze, prestând munci, activități care nu au avut nimic comun cu instruirea militară.

Persoanele care au efectuat stagiul militar în cadrul serviciului muncii nu pot fi asimilate nici persoanelor persecutate din motive etnice, întrucât în corpul de muncă constituit din tineri prisos de contingent s-au regăsit atât tineri români, cât și tineri din rândurile minorităților naționale.

Aceste persoane în marea lor majoritate proveneau din familii etichetate drept dușmani de clasă de către comuniști, declararea lor ca surplus de contingent și încorporarea în detașamente ale Serviciului Muncii nu a constituit însă în toate cazurile o persecuție de natură politică. Un număr însemnat de persoane au ajuns în această situație datorită rea-voinței autorităților locale sau răzbunării personale. Ca urmare, sediul materiei care reglementează acordarea unor drepturi persoanelor care au efectuat stagiul militar în cadrul serviciului muncii este într-un act normativ separat și nu în Decretul-Lege nr. 118 /1990

privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri. Separarea se justifică și prin faptul că și-au încetat între timp activitatea comisiile pentru aplicarea Decretului-Lege nr. 118/1990.

Ținând cont de faptul că în majoritatea celorlalte foste țări comuniste (Polonia, Cehia, Ungaria) unde au funcționat sisteme similare de muncă forțată au soluționat problema reparațiilor morale și materiale pentru această categorie de persoane și pe zi ce trece numărul celor rămași în viață dintre cei care au efectuat stagiul militar în condițiile de mai sus scade continuu, acordarea unor drepturi și facilități care să le recunoască, atât aportul la realizările economiei naționale, cât și discriminarea politică și socială la care au fost supuși, ar însemna un pas hotărâtor în acțiunea de reabilitare a acestora.

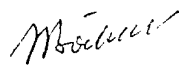
Inițiatori,

domnii senatori

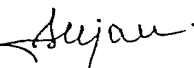
Avram Gheorghe

Bădiceanu Nistor

Blejan Constantin

Németh Csaba

Petrescu Mihai

Popa Mircea Ioan

